

DOBIĆ SIĘ (3) *vb pf*

sie (2), się (1).

o *jasne*.

inf dobić się (2). ◇ *praet 3 sg m* dobił się (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI i XVIII w.

1. *Zadać sobie śmiertelny cios* (1) : Wyniesion tedy z zaftola nápoły vmárły od boleści/ aż wołał żelázá iákiego dobić fie. *BielKron* 126v.

2. *Osiągnąć coś, zdobyć coś z wielkim wysiłkiem [czego]* (2) : kto fie flawy dobił/ Lepiey fie ten niż złotim łańcuchem ozdobił *KochSat* A2v.

Szereg: »domowić się abo też i dobić się« (1): ci łzczęfliwšzy fą co płączą/ y łkáią/ prágnać łpráwiedliwości/ á przedię iey doftác niemogą/ niż ci co fie iey domowić/ ábo też y dobić mogą y vmieią/ bes BOgá. *CzechRozm* 247v.

3. [*Biciem wydobyć zeznanie [czego na kim]*: żeby [*lege*: zęby] iey kámiénmi wybijáli/ y mowić to co krolowi fie zdáło kazáli. Czego gdy fie dobić na Gáianie nie mogli: odwlękli [!] ią ná łtronę. *SkarŻyw* 930 (*Linde*).]

Formacje pochodne cf BIC SIĘ.

LW